

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 10CoCsp/1/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2722200316  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2722200316.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom C. X, zastúpenej advokátkou: JUDr. Anna Mišeková, Nám. Sv. Martina 9, 908 51 Holíč, IČO: 50245511, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 13. septembra 2022 č. k. 1Csp/6/2022-52, takto

### rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výrokoch I., III. a IV. p o t v r d z u j e.
- II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.465,85 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 10.12.2021 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobu vo zvyšku uplatneného nároku na zaplataenie úroku z omeškania zamietol; III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom primeraného finančného zadostučinenia sumu 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; IV. priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorej výške súd rozhodne po právoplatnom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 9 ods. 2 písm. f/, k/, § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov); § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 až 3, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 2, § 563 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 2 písm. r/, § 3 ods. 3 a ods. 5 prvá a tretia veta ZoOS (zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov) a § 180 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde dňa 9.3.2022 domáhala, aby súd: 1. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.465,85 eur titulom bezdôvodného obohatenia s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 51,82 eur od 1.9.2018 do zaplataenia, zo sumy 80,37 eur od 1.10.2018 do zaplataenia, zo sumy 80,37 eur od 1.11.2018 do zaplataenia do zaplataenia, zo sumy 80,37 eur od 1.12.2018 do zaplataenia, zo sumy 80,37 eur od 1.1.2019 do zaplataenia, zo sumy 652,73 eur od 1.2.2019 do zaplataenia, zo sumy 439,82 eur od 1.3.2018 do zaplataenia; 2. sumu 500 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia a priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V skutkových tvrdeniach uviedla, že žalovaný podal na Okresný súd Skalica dňa 31.3.2014 žalobu, ktorou sa domáhal zaplataenia sumy 2.254,12 eur s príslušenstvom z titulu uzavretej zmluvy o revolvingovom

úvere č. 8100030292 zo dňa 18.6.2010, ktorú žalobkyňa riadne a včas nesplácala. V danej veci Okresný súd rozhodol rozsudkom 3C/115/2014 tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť sumu 2,09 eur s 9% úrokom z omeškania z tejto sumy od 24.6.2012 do zaplattenia a vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu, že v zmluve absentovali zákonné náležitosti, ktoré spôsobili že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie, o ktorom odvolací súd rozsudkom z 23.10.2020 č. k. 10Co/144/2019-158 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 5.11.2020. V deň podpisu zmluvy o revolvingovom úvere bola medzi žalobkyňou a žalovaným uzatvorená aj dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej boli žalobkyni vykonávané zrážky. Uznesením 3C/115/2014-139 zo 6.3.2019 súd neodkladným opatrením nariadil žalovanej zdržať sa uplatňovania dohody o zrážkach zo mzdy na úhradu splátok vyplývajúcich zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030292 z 18.6.2010. Žalobkyňa svoj záväzok v zmysle rozsudku 3C/115/2014 vo výške 4,43 eur (istina+ úroky z omeškania) uhradila dňa 12.9.2018. Odo dňa rozhodnutia Okresného súdu Skalica 3C/115/2014 tzn. od 27.6.2018 (deň vydania rozsudku) zamestnávateľ naďalej vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne nasledovne: mesiac 8/2018 v sume 51,82 eur, za mesiac 9/2018 v sume 80,37 eur, za mesiac 10/2018 v sume 80,37 eur, za mesiac 11/2018 v sume 80,37 eur, za mesiac 12/2018 v sume 80,37 eur, za mesiac 1/2019 v sume 652,73 eur, za mesiac 2/2019 v sume 439,82 eur. Zo strany žalovaného tak prišlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.465,85 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia v deň nasledujúci po vykonaní príslušnej zrážky a preto žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy porušil viaceré zákonné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, keď zmluva nemala predpísané náležitosti a dopustil sa nekalej obchodnej praktiky v podobe zneužitia inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy a preto došlo k splneniu predpokladov na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré žalobkyňa požaduje vo výške 500 eur t. j. 1/3 z požadovaného bezdôvodného obohatenia. Finančný príjem žalobkyne bol po značne dlhú dobu obmedzovaný nezákonnými zrážkami zo mzdy. Žalobkyňa dané finančné prostriedky nemohla využívať. Priznanie finančného zadosťučinenia by mohlo mať aj prevenčný účinok do budúca a suma 500 eur by mala zároveň satisfakčnú funkciu voči žalobkyni. Za mesiac január 2019 bola žalobkyni vyplatená mzda len vo výške 319,36 eur a za mesiac 2/2019 suma 359,15 eur. V tom čase sa starala o svoje dve deti, pričom z takto vyplatenej mzdy jej neostávalo ani na základné potreby rodiny.

Žalovaný v rámci procesnej obrany vzniesol námietku premlčania bezdôvodného obohatenia v sume 1.465,85 eur ako aj voči nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Uviedol, že žalobkyňa o vykonaných zrážkach a svojom teraz tvrdenom nároku vedela už v čase vykonania uvedených zrážok a pokiaľ odkazuje na rozsudok sp. zn. 3C/115/2014, potom aj z neho vedela o všetkých skutočnostiach uvádzaných v teraz podanej žalobe. Žaloba bola na súde podaná po uplynutí subjektívnej (2-ročnej) a objektívnej (3-ročnej) premlčacej doby. Žiadne z plnení, ktoré žalobkyňa označuje ako súčasť žalovanej sumy, žalovaný neprijal po právoplatnosti rozhodnutia vo veci 3C/115/2014. Žalovaný poprel aj uplatňovanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a úroku z omeškania. V žalobkyňou označených dňoch, od ktorých požaduje priznanie úroku z omeškania, sa do žiadneho omeškania nedostal a uplatňovaný nárok na úrok z omeškania je v rozpore s § 517 ods. 2 O.z. Žalobkyňa si uplatňuje požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie na základe skutkového tvrdenia (skutkového konceptu) vymedzeného tak, že žalovaný porušil pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere viaceré ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. a mal sa dopustiť nekalej praktiky použitím dohody o zrážkach zo mzdy. Zmluva o revolvingovom úvere bola uzavretá 18.6.2010. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola „použitá“ v roku 2018. Na základe uvedených údajov potom premlčacia doba uplynula najneskôr v roku 2021. Premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy sa právo mohlo po prvý krát vykonať. Žalobkyňa tak mohla spraviť kedykoľvek od roku 2010 alebo 2018. Nesporne preto premlčacia doba uplynula skôr, ako bola žaloba podaná na súde. Ak žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv neuvedením náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z., potom si nárok na základe takého tvrdenia mohla uplatňovať už po vydaní rozsudku vo veci č. k. 3C/115/2014-139. Žalovaný popiera nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pretože žalobkyňa neoznačila a nepreukázala žiadne skutočnosti odôvodňujúce jeho základ a jeho výšku. Žaloba neobsahuje žiadne skutkové tvrdenie týkajúce sa sumy 500 eur. Zo strany žalobkyne tak ide o subjektívnu a nepreskúmateľne určenú požiadavku, ktorá nemá oporu v podanej žalobe. Absencia konkrétneho odôvodnenia preukazuje to, že žalobkyňa uvedenú sumu neurčila na základe zdôvodniteľnej úvahy o konkrétnych skutočnostiach, a preto ani sama neuvádza dôvod, ktorý umožňuje objektívne posúdenie žalovaného nároku. Uplatňovaná požiadavka na zadosťučinenie popiera všeobecný princíp primeranosti. Žalobkyňa sama žiadne okolnosti na posúdenie primeranosti neuviedla.

Žalobkyňa v replike uviedla, že žalovaný v čase kedy prijal plnenia (na základe dohody o zrážkach zo mzdy) už vedel, že okresný súd v prvostupňovom konaní zaujal stanovisko o tom, že na akékoľvek plnenia zo strany žalobkyne nemá nárok. Žalovaný konal v rámci svojej podnikateľskej aktivity a muselo mu byť zrejmé, ako môže daný súd skončiť z dôvodu, že hromadne poskytoval nebankové úvery na základe formulárových zmlúv a nešlo o jediný spor žalovaného. Žalobkyňa uviedla, že konanie žalovaného v čase po vydaní rozsudku a následných žiadostiach poslaných zamestnávateľovi, aby vykonával zrážky zo mzdy v čo možno najvyššej miere sa javí ako konanie proti dobrým mravom. O existencii bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa dozvedela až dňa 5.11.2020 kedy predmetný rozsudok 3C/115/2014 nadobudol právoplatnosť. Žaloba bola preto podaná v subjektívnej lehote. Zároveň tvrdila, že aj objektívna lehota bola zachovaná, pretože išlo o plnenie z právneho úkonu, ktorý odpadol a lehota začala plynúť až 5.11.2020. Dôvod na základe ktorého žalobkyňa plnila odpadol na základe konštatovania súdu vo svojom rozhodnutí, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5.11.2020. Až splnením tohto predpokladu mohla žalobkyňa podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. V prípade pochybností žalobkyňa poukázala aj na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej choroby COVID- 19 a preto je k objektívnej lehote potrebné pripočítať 75 dní. K úrokom z omeškania žalobkyňa uviedla, že žalovaného vyzvala na vydanie bezdôvodného obohatenia predsúdnou výzvou, ktorá bola žalovanému doručená dňa 2.12.2021 a nárok na úroky z omeškania tak vznikol uplynutím lehoty 5 pracovných dní po jej doručení.

Žalovaný v duplike zotrval na námietke premlčania. Uviedol, že medzi sporovými stranami nebolo nikdy vydané žiadne súdne rozhodnutie o tom, že právny dôvod odpadol. Právny dôvod odpadne napríklad odstúpením od zmluvy, zrušením konštitutívneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť. V rozsudku č.k. 3C/115/2014-101 ale taká možnosť nie je uvedená a ani sa nespomína. Preto tvrdenie žalobkyne, že sa právoplatnosťou rozsudku 3C/115/2014 - 101 dozvedela, „že išlo o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol“ nemá oporu v žiadnej skutočnosti alebo dôkaze. Nakoniec, ak žalobkyňa sa odvoláva na predžalobnú výzvu (ktorú žalovaný neeviduje), tak v danej výzve predsa žalobkyňa poukazuje na iné skutkové tvrdenia o vzniku bezdôvodného obohatenia - „ste získali bez právneho dôvodu.“ Žalobkyňa v predloženej replike nepopiera fakt, že o vykonaných zrážkach a teraz tvrdenom nároku vedela už v čase vykonania uvedených zrážok a pokiaľ odkazuje na rozsudok sp. zn. 3C/115/2014, potom aj z neho vedela o všetkých skutočnostiach uvádzaných v teraz podanej žalobe. Žaloba bola na súde podaná po uplynutí subjektívnej (2-ročnej) a objektívnej (3-ročnej) premlčacej doby. Odkaz na zákon č. 62/2020 Z.z. je podľa žalovaného nesprávny, pretože žalobkyňou citované ustanovenie sa týka len prípadu, ak by premlčacia lehota uplynula počas určitého obdobia. Nejde o generálne predĺženie premlčacích lehôt, ktoré by počas v danom zákone vymedzeného obdobia neuplynuli.

Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav: Spisom Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C/115/2014 mal preukázané, že žalovaný sa ako veriteľ žalobou doručenou súdu dňa 31.3.2014 domáhal zaplata sumy vo výške 2.254,12 eur s príslušenstvom, na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030292 z 18.6.2010. Súd vo veci rozhodol rozsudkom 3C/115/2014-101 dňa 27.6.2018 tak, že žalovanej (tu žalobkyňa) uložil povinnosť zaplatiť sumu 2,09 eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 24.6.2012 do zaplata a vo zvyšku žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030292 z 18.6.2010 posúdil ako spotrebiteľský, ktorý je v zmysle § 10 ods. 1 ZoSÚ bezúročný a bez poplatkov. Zmluva neobsahovala všetky náležitosti, ktoré by mala mať, a to konkrétne sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Zmluva o úvere neobsahuje ani údaj o konečnej splatnosti úveru ako náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. Rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2020. Zo spisu 3C/115/2014 ďalej vyplýva, že dňa 6.2.2019 žalobkyňa podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby sa spoločnosť Profi credit zdržala uplatňovania Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8100030292 zo dňa 18.6.2010 na úhradu splátok vyplývajúcich zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030292 zo dňa 18.6.2010 u zamestnávateľa navrhovateľky A. B.: Schaeffler Skalica, spol. s r.o., Dr. G. Schaefflera 1, 909 01 Skalica, IČO: 30 998 140. Návrh odôvodnila tým, že jej sú stále vykonávané zrážky zo mzdy napriek tomu, že súd v konaní 3C/115/2014 rozhodol, že je povinná zaplatiť len sumu 2,09 eur s príslušenstvom. V žiadosti o zrážky zo mzdy z 3.1.2019 spoločnosť Profi Credit požiadala o zrážky v maximálnej možnej miere, pričom vyčíslila údajný dlh žalobkyne vo výške 3.589,73 eur. Neodkladné opatrenie žiadala z dôvodu, aby nedochádzalo k vzniku možného bezdôvodného obohatenia. Súd jej návrhu vyhovel a uznesením 3C/115/2014-139 zo 6.3.2019 nariadil neodkladné opatrenie. Podľa odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/144/2019-158 z 23.9.2020 odvolací súd konštatoval, že úver vo výške 1.500 eur, ktorý bol žalobkyňi poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č 8100030292 z 18.6.2010 je potrebné považovať za bezúročný

a bez poplatkov (§11 ods. 1 ZoSÚ) pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 27.6.2018 č. k. 3C/115/2014 potvrdil. Podľa ústrižku poštovej poukážky z 12.9.2018 žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 4,43 eur s variabilným symbolom 8100030292. Podľa potvrdenia zamestnávateľa boli žalobkyni vykonané tieto zážky: 8/2018 v sume 51,82 eur, 9/2018 v sume 80,37 eur, 10/2018 v sume 80,37 eur, 11/2018 v sume 80,37 eur, 12/2018 v sume 80,37 eur, 1/2019 v sume 652,73 eur, 2/2019 v sume 439,82 eur. Podľa výplatnej pásky za mesiac február 2019 bola čistá mzda žalobkyne vo výške 849,96 eur, z ktorej jej bola zrazená suma 439,82 eur v prospech Profi Credit. Podľa výplatnej pásky za mesiac január 2019 bola čistá mzda žalobkyne vo výške 1.062,87 eur, z ktorej jej bola zrazená suma 652,73 eur v prospech Profi Credit. Predsúdnou výzvou z 29.11.2021 bol žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne žalobkyne vyzvaný na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.465,85 eur najneskôr v lehote 5 pracovných dní po doručení výzvy. Podľa pripojenej doručky žalovaný výzvu prevzal dňa 2.12.2021. Z výsluchu žalobkyne mal súd preukázané, že splácala poskytnutý úver žalovanému v mesačných splátkach zážkami zo mzdy. Mala pocit, že jej zrážajú už dlhší čas. Súd zistil, že nemala platiť toľko, koľko jej zrazili. Po rozhodnutí súdu v Skalici požiadala zástupkyňu, aby išli vec riešiť. Návrh na neodkladné opatrenie si dala spísať preto, lebo si myslela, že už jej nemajú toľko zrážať. Keď súd rozhodol, že je skutočne v práve, až potom mohla žiadať vrátenie peňazí naspäť. Počas vykonávania zážok zo mzdy mala psychické problémy, pretože zážky jej vykonali hneď, ale musela platiť aj iné veci a náklady. V roku 2018 bývala sama v podnájme. Mesačne platila 340 eur, cestovala denne do práce s nákladom do 60 eur na cestovné mesačne. V súvislosti so zdravotným stavom mala a má náklady pri návšteve rôznych ambulantných vyšetrení. Po výplate mzdy jej nezostalo dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie základných mesačných potrieb a nákladov, napr. v mesiaci august 2018 jej bola vyplatená mzda v sume 299,37 eur, v septembri 2018 v sume 847 eur. Nárok na výplatu finančného zadosťučinenia odôvodila tým, že keď jej neoprávnene žalovaný vykonával zážky, mal by jej niečo vrátiť. Zrážanie zo mzdy pociťovala zle, vždy je to nepríjemné, keď zrážajú peniaze zo mzdy, ešte bude nejaký čas trvať než jej peniaze vrátia. Najhoršie obdobie bolo v mesiaci 01 a 02/2019, keď jej zrazili vysoké sumy, začala plakať a nevedela, čo má robiť. Finančne ju podporili jej sestry. V tom období jej bolo veľmi zle a keby nebolo jej rodiny, nevie, ako by to dopadlo.

V konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 8100030292 dňa 18.6.2010, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, keď žalovaný vystupoval ako dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako spotrebiteľ, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd uviedol, že posúdil uplatnený nárok žalobou v zmysle ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch (poznámka odvolacieho súdu, ide o zjavný preklep, keďže súd prvej inštancie citoval aj aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), O.z. a ZoOS. Súd prvej inštancie na základe zhodných skutkových tvrdení strán považoval za nesporné, že záväzkový vzťah založený zmluvou o úvere č. 8100030292 dňa 18.6.2010 je spotrebiteľským vzťahom a že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. Splatnosť úveru bola v zmluve síce vymedzená počtom splátok 42 (resp. údajom 42/20), ale v zmluve nebola určená splatnosť prvej splátky. Termín konečnej splatnosti v čase uzavretia zmluvy o úvere, vzhľadom na uvedené, nemožno považovať za určitý. Konkrétny termín splatnosti úveru bol uvedený až v oznámení veriteľa o schválení úveru prípadne v splátkovom kalendári. Tieto písomnosti však žalobkyni neboli odovzdané pred uzavretím zmluvy a nemožno ich preto považovať za neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy. Uvedenú skutočnosť konštatoval jednak Okresný súd Skalica v rozsudku sp. zn. 3C/115/2014 z 27.6.2018 a následne uvedené rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím sp. zn. 10Co/144/2019 z 23.10.2020. Tieto tvrdenia žalovaný nerozporoval.

Keďže je úver poskytnutý žalobkyni bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa bola povinná uhradiť žalovanému iba istinu úveru, čo má za následok, že žalobkyňa má právo na vydanie plnenia nad rámec zaplatenej istiny titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného. Žalobkyňa nejednoznačne vymedzila skutkovú podstatu žiadaného bezdôvodného obohatenia, keď vo vyjadrení z 15.7.2022 špecifikovala skutkovú podstatu uplatňovaného bezdôvodného obohatenia tak, že išlo o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Na rozdiel od toho v predsúdnej výzve z 29.11.2021 skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia definovala ako plnenie bez právneho dôvodu. K tomuto súd uviedol, že dôvodom prečo v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere prichádza k bezdôvodnému obohateniu na strane poskytovateľa úveru je práve a výlučne to, že ZoSÚ upravuje v presne špecifikovaných prípadoch fikciu bezúročnosti

a bezpoplatkovosti úveru. Na bezdôvodné obohatenie získané plnením spotrebiteľa z úverovej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, by sa malo nazerať ako na bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu. Ako je uvedené aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 4 Cdo 237/2005 „V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu, právna skutočnosť, ktorou je v tomto prípade právny úkon, síce nastala, ale právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). To znamená, že právny úkon nemal za následok vznik práva ani povinnosti na poskytnuté plnenie. V prípade zmluvy o úvere jednoznačne na začiatku existuje právny dôvod plnenia, ktorým je samotná písomná zmluva o úvere, na základe ktorej spotrebiteľ plní svoje povinnosti (ako mu vyplývajú zo zmluvy). Vzhľadom na uvedené teda nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení získanom bez právneho dôvodu (keďže právny dôvod existuje a je ním zmluva). Zároveň je možné konštatovať, že v prípade zmluvy o úvere, na ktorú sa uplatňuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, sa táto fikcia uplatňuje od jej uzatvorenia; t. j. nejde o situáciu, kedy by dôvod plnenia dodatočne odpadol.

Vzhľadom na procesnú obranu zo strany žalovaného sa súd zaoberal námietkou premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uviedol, že žalobkyňa už v čase vykonania zrážok vedela o všetkých skutočnostiach uvádzaných v teraz podanej žalobe pokiaľ odkazuje na rozsudok 3C/115/2014. Podľa ust. § 107 O.z. právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 O.z. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť, alebo že by sa to mohla dozvedieť, alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí NS SR a Najvyššieho súdu ČR (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001). Subjektívna premlčacia doba teda začína plynúť momentom, kedy sa oprávnená osoba skutočne dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jej práva na súde. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa; teda v žiadnom prípade nemožno posudzovať začiatok subjektívnej premlčacej doby tak ako je to prezentované žalovaným. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade. V tomto prípade žalobkyňa skutočnú vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu nadobudla až dňom 5.11.2020, kedy jej bol doručený rozsudok 3C/115/2014 z 27.6.2018, ktorý týmto dňom aj nadobudol právoplatnosť. Dovtedy bolo neisté, či úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov a či žalovaný má na vykonané zrážky nárok. Až týmto momentom sa definitívne vyriešila otázka v akej výške má žalovaná plniť v prospech žalovaného titulom zmluvy o revolvingovom úvere. V čase spisovania návrhu na vydanie neodkladného opatrenia si žalobkyňa myslela, že jej už nemajú toľko zrážať, pretože požiadala zástupkyňu, aby vec riešili, avšak skutočnú vedomosť o tom, mohla žalobkyňa nadobudnúť až potom čo rozhodol odvolací súd. Subjektívna dvojročná premlčacia doba preto začala plynúť dňa 5.11.2020 a uplynula 5.11.2022. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia uplatnila v rámci subjektívnej premlčacej lehoty, keď žalobu podala 9.3.2022.

V prípade objektívnej premlčacej lehoty zákon v ustanovení § 107 ods. 2 O.z. ustanovuje, že najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V tomto prípade nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, premlčacia doba preto začína plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. K samotnému bezdôvodnému obohateniu došlo vtedy, keď žalobkyni bola zrazená posledná zrážka t. j. zrážka za mesiac február 2019. Objektívna lehota začala plynúť od 1.3.2019, odkedy si mohla žalobkyňa uplatniť svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie tohto práva žalobkyni uplynula dňa 1.3.2022. K tomuto dátumu je potrebné pripočítať obdobia, počas ktorých premlčacie lehoty podľa zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, neplynuli (§ 1 písm. a/ a § 8 písm. a/), čo predstavuje obdobia od 25.3.2020 do 30.4.2020 a od 19.1.2021 do 28.2.2021, t. j. spolu 76 dní). Objektívna premlčacia doba teda uplynula dňa 16.5.2022. Žalobkyňa žalobu, ktorou si uplatňuje nárok

na vydanie bezdôvodného obohatenia, doručila súdu dňa 9.3.2022, teda podala ju v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobkyne nie je premlčaný.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyni bola za obdobie 8/2018- 2/2019 zrazená celkom suma vo výške 1.465,85 eur a okrem toho uhradila dňa 12.9.2018 sumu 4,43 eur (istina 2,09 eur + úrok z omeškania) čo jej bolo uložené rozsudkom 3C/115/2014. Sumu 1.465,85 eur žalobkyňa potom plnila bez právneho dôvodu a na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému bezdôvodné obohatenie vydať a to zaplatením žalovanej sumy.

Žalobkyňa sa domáhala aj zaplata úrokov z omeškania, pričom žiadala úroky z omeškania z každej zrážky odo dňa nasledujúceho po vykonaní príslušnej zrážky zo mzdy. Žalovanému bolo uložené plniť žalobkyni z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Podľa § 563 O.z., ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Vzhľadom na to, že doba plnenia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je stanovená právnym predpisom a v posudzovanom prípade nebola dohodnutá ani sporovými stranami, splatnosť nároku nastala uplynutím lehoty na plnenie určenej v predsúdnej výzve zo dňa 29.11.2021. Žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie v lehote 5 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy. Podľa pripojenej doručky žalovaný výzvu prevzal dňa 2.12.2021 a uplynutím 5 pracovných dní sa dostal do omeškania t. j. od 10.12.2021. Súd preto žalobkyni priznal úrok z omeškania vo výške 5% ročne z priznanej sumy od 10.12.2021 a vo zvyšku úroku z omeškania žalobu zamietol.

V časti uplatneného nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobkyne je dôvodný. Právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie je upravené v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle citovaného ustanovenia po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Žalobkyňa bola plne úspešná v tomto konaní, v ktorom si uplatňovala vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy/zmluvy o spotrebiteľskom úvere/, ktorá neobsahovala všetky zákonné náležitosti podľa ZoSÚ. Je nepochybné, že žalovaný zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala charakter formulárovej zmluvy vopred pripravil, pričom nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď zmluva neobsahovala všetky zákonom predpokladané údaje, čím spôsobil, že táto je zo zákona bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov mal poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré má obsahovať. Žalovaný svojím správaním porušil ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, ZoSÚ a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa zakotvené v O.z., čím bol sankcionovaný tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Je však nutné zohľadniť skutočnosť, že žalovaný si plnenie, na ktoré nemal nárok, vynucoval formou výkonu zrážok zo mzdy a to aj po tom, keď prvostupňový súd konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Podľa výplatnej pásky za január 2019 bol príjem žalobkyne za tento mesiac vo výške 316,36 eur a to vzhľadom na vysokú zrážku vo výške 652,73 eur v prospech žalovaného a podľa výplatnej pásky za február 2019 bol príjem žalobkyne za tento mesiac vo výške 359,15 eur a to vzhľadom na vysokú zrážku vo výške 439,82 eur v prospech žalovaného. Už len tým, že žalobkyňa musela čeliť vykonávaniu takto vysokých zrážok zo mzdy a musela sa jednak brániť podaním návrhu na neodkladné opatrenie ako sa aj domáhať svojej pohľadávky prostredníctvom uplatnenej žaloby, utrpela určitý stres a bola odkázaná na pomoc svojej rodiny. Žalovaný formou zrážok zo mzdy ukracoval žalobkyňu o peňažné prostriedky, na ktoré nemal nárok a ktoré tak žalobkyňa nemohla použiť na svoje osobné potreby (rozsudok KS v TT sp. zn. 23CoCsp/36/2020). Súd v rámci voľnej úvahy vyhodnotil primeranosť navrhovanej výšky finančného zadosťučinenia s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Žalovaný realizoval žalobkyni zrážky zo mzdy a to až do vydania neodkladného opatrenia, pričom výška týchto zrážok bola dokonca vyššia než skutočne poskytnutý úver žalovaným v sume 1.284,25 eur. Súd po vyhodnotení všetkých okolností má za to, že primeraným finančným zadosťučinením pre žalobkyňu je suma vo výške 500 eur, čo predstavuje približne 1/3 z výšky bezdôvodného obohatenia a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

Súd námietku premlčania vznesenú žalovaným voči primeranému zadostučineniu posúdil ako nedôvodnú. Právo na primerané zadostučinenie vzniká až vtedy, keď spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva voči dodávateľovi. O úspešnom uplatnení je možné hovoriť vtedy, ak súd žalobe spotrebiteľa vyhovie. Z uvedeného vyplýva, že až po úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa alebo povinností na súde, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadostučinenie. Žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok až týmto konaním, o ktorom súd rozhodol dňa 13.9.2022. Z uvedených dôvodov nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že premlčacia doba na uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie začne plynúť už od momentu uzavretia zmluvy alebo od použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Zároveň nie je potrebné, aby rozhodnutie o porušení práva nadobudlo právoplatnosť a súd môže o nároku na primerané zadostučinenie rozhodnúť súčasne s rozhodnutím o vydaní bezdôvodného obohatenia (obdobne rozsudok Krajského súdu 25Co/269/2018 zo 14.1.2020). Vzhľadom k tomu, že námietka premlčania nebola dôvodná súd žalobe vyhovel v časti finančného zadostučinenie, ktoré žalobkyni priznal v primeranej výške 500 eur.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne plným úspechom žalobkyne vo veci, keď v súvislosti s čiastočným zamietnutím žaloby v časti úroku z omeškania súd konštatoval, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, pokiaľ v žalobe nie je vyčíslené (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6 Obo 243/2007). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa príslušenstvo pohľadávky v žalobe nevyčísliła, súd uzavrel, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov I., III. a IV. podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie, alebo jeho zmenu v napadnutej časti zamietnutím žaloby. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Súd v odôvodnení rozsudku dospel k záveru, že žaloba v časti o zaplatenie sumy 1.465,85 eur bola podaná v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, pretože táto lehota podľa súdu mala začať plynúť až dňa 5.11.2020, kedy bol žalobkyni doručený rozsudok 3C/115/2014 z 27.6.2018. Toto posúdenie je podľa žalovaného nesprávne a v rozpore s východiskami, ktorými súd odôvodňuje počítanie subjektívnej premlčacej doby a jej začiatok. Záver súdu (v 32. bode odôvodnenia jeho rozsudku) je nesprávny, pretože začiatok plynutia premlčacej doby je viazaný už na dozvedenie sa o dôvodoch a skutočnostiach, na základe ktorých je možné podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Nie na právne posúdenie, právoplatnosť rozhodnutia a pod. NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10.1.2018, v ktorom formuloval závery v obdobnej právnej situácii, o akú ide aj v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia súm zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere konštatoval, že „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.“ Skutočnosti, na základe ktorých by žalobca mohol podať žalobu, preukázateľne vedel skôr – od doručenia rozsudku 3C/115/2014, ktorá nastala v roku 2018. Keďže žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia je a bolo možné podať aj bez predchádzajúceho posúdenia úveru za bezúročný, potom začiatok plynutia premlčacej doby nemôže byť ani spájaný s právoplatnosťou uvedeného rozsudku, ale bezpochyby s jeho doručením v roku 2018. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj (u)plynutie objektívnej premlčacej doby, kedy uviedol, že: „Trojročná premlčacia doba na uplatnenie tohto práva žalobcovi uplynula dňa 1.3.2022. K tomuto dátumu je potrebné pripočítať obdobia, počas ktorých premlčacie lehoty podľa zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony neplynuli (§ 1 písm. a) a § 8 písm. a), čo predstavuje obdobia od 25.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021, t.j. spolu 76 dní). Objektívna premlčacia doba teda uplynula dňa 16.05.2022.“ V prvom rade je postup súdu nepreskúmateľný a nesprávny, pretože nie je zrejmé, prečo súd považuje dátum 1.3.2019 za začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby pre celú žalovanú sumu, teda pre všetky zrážky zo mzdy. Bolo predsa dokázané, že k 1.3.2019 bola realizovaná posledná zrážka zo mzdy, a tá nebola v sume rovnajúcej sa žalovanej istine. Súd prvej inštancie čiže neposudzoval objektívnu premlčaciu dobu vo vzťahu ku každej zrážke zo mzdy – ako by mal a čo by zodpovedalo tomu, ako po právnej stránke posúdil plnenie prijaté na základe zrážky zo mzdy. To, že postup súdu je nesprávny vyplýva aj z toho, že pre zrážky zo mzdy vykonané skôr ako bola posledná súd vlastne použil takú dĺžku premlčacej doby, ktorá v žiadnom zákone ani nejestvuje a nesporne (keďže už pri poslednej bola viac ako 3 roky) je dlhšia ako zákonom upravená dĺžka. Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval aj § 1 písm. a/

a § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z.z. Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a/ v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (teda od 27.3.2020 - poznámka) do 30. apríla 2020 neplynú, b/ ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Podľa § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii v znení zákona č. 9/2021 Z. z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a/ v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (teda od 19.1.2021 - poznámka súdu) do 28. februára 2021 neplynú, b/ ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Zmyslom uvedených ustanovení je to, aby nedošlo k premlčaniu alebo zániku práva v uvedených obdobiach, kedy pre pandemickú situáciu a s ňou súvisiace opatrenia boli obmedzené možnosti domáhať sa svojho práva. Práve preto boli ustanovené doby, počas ktorých lehoty na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde neplynuli, teda aby v týchto obdobiach sa neskončila premlčacia doba resp. aby nedošlo k zániku práva. Toto sa však vzťahuje len na tie prípady, kedy v uvedených obdobiach by mala skončiť premlčacia doba, a teda aby kvôli opatreniam resp. obmedzeniam v súvislosti s COVID-om nedošlo k tomu, že by niekto nestihol podať v premlčacej dobe žalobu na súd. Netýka sa to teda tých prípadov, keď premlčacia doba v uvedených obdobiach by sa nekončila. Napr. ak niekomu začala bežať premlčacia doba 20.3.2020, skončí 20.3.2023 a nemá na ňu žiaden vplyv neplynutie lehôt. To vyplýva aj z textu „uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva“ a zmyslu uvedených ustanovení - určitá ochrana v časoch obmedzení. Rovnaký záver, ako tvrdí žalovaný vyššie, prijal napríklad Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo 7.7.2022 č. k. 43CoCsp/16/2022, bod 32: „Napriek uvedenému odvolací súd udáva, že s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie sa stotožňuje, keď aj v zmysle Dôvodovej správy správy k zákonu č. 62/2020 Z.z. opatrenia prijaté týmto zákonom mali za cieľ dočasne zabezpečiť to, že v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021 premlčacie lehoty nebudú plynúť a prijaté opatrenia mali prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie z obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania. Zákonodarca teda nemienil a ani neupravil spočítavanie všetkých premlčacích lehôt v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021, ale zákonodarca mienil a aj upravil len neplynutie tých premlčacích lehôt, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu práva v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021, t. j. tých premlčacích lehôt, ktorých koniec by uplynul v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021. Nešlo preto o zákonné neplynutie všetkých premlčacích lehôt tak, ako to mienil žalobca, ale zákon č. 62/2020 Z.z. sa pri posudzovaní otázky premlčacia aplikuje len v prípadoch, kedy premlčacie lehoty mali uplynúť, t. j. ich koniec mal pripadnúť na obdobie v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021.“ Objektívna premlčacia doba by v tomto prípade a v zmysle skutkového záveru súdu o tom, že premlčacia doba začala plynúť dňa 1.3.2019, uplynula dňa 1.3.2022. Teda nie počas obdobia od 25.3.2020 do 30.4.2020 a ani od 19.1.2021 do 28.2.2021. Žiadne predĺženie premlčacích lehôt preto neprichádzalo do úvahy. Postup súdu, ktorým predĺžil premlčaciu dobu o 76 dní, je v rozpore so zákonom č. 62/2020 Z.z. a dôsledkom nesprávnej interpretácie a nesprávnej aplikácie uvedeného zákona je, že súd nesprávne vyhodnotil námietku premlčania pre uplynutie objektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania aj vo vzťahu k uplatňovaniu primeraného finančného zadostučinenia. Súčasne je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný a určenie sumy 500 eur je svojvoľným. Podľa súdu žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie práva dňa 13.9.2022 a preto nedošlo k premlčaniu. Súd však prehliadol, že žalobkyňa si uplatňovala nárok na finančné zadostučinenie s odkazom na skutočnosti dané v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a nie na uplatňovanie práva v tomto konaní. Pretože žalobkyňa tvrdila, že došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv neuvedením náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z., potom si nárok na základe takého tvrdenia mohla uplatňovať už po vydaní rozsudku vo veci sp. zn. 3C/115/2014-139. Nespravila tak, a to ani následne v 3-ročnej premlčacej dobe a táto skutočnosť potvrdzuje dôvodnosť vyššie uvedenej námietky premlčania. Preto žalovaný namieta, že ak platí východisko uvádzané súdom, podľa ktorého uplatnenie finančného zadostučinenia je možné aj priamo (bez predchádzajúceho súdneho rozhodnutia), potom mal premlčaciu dobu posudzovať s ohľadom na tvrdenia žalobkyne, ktorá si nárok uplatnila s odkazom na skutočnosti dané v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. V konaní neboli preukázané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by zodpovedali charakteru tohto nároku, ktorý je nemajetkovým nárokom.

Krajský súd v Prešove sp. zn. 9Co/61/2018: „Teba mať pritom na zreteli, že primerané finančné zadostučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody.“ Výška finančného zadostučinenia nezávisí od sumy bezdôvodného obohatenia a nemá s ním nič spoločné. Žalobkyni bol pritom priznaný nárok na úrok z omeškania, ktorý v zmysle zákona plní aj funkciu náhrady škody.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že navrhla rozsudok v napadnutej časti z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Uviedla, že súd prvého stupňa postupoval procesne správne, pričom dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, v rozsudku dostatočne odôvodnil na základe akých skutočností a vykonaných dôkazov dospel k svojim záverom. Dôvod, na základe ktorého žalobkyňa žalovanému plnila odpadol až na základe konštatovania súdu vo svojom rozhodnutí, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.11.2020. Až splnením tohto predpokladu mohla žalobkyňa podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný svojim konaním porušil viaceré ustanovenia ZoOS, ZoSÚ a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa zakotvené v O.z. Tak ako žalobkyňa uviedla vo svojom vyjadrení z 15.7.2022, má za to, že konanie žalovaného v čase po vydaní rozsudku 3C/115/2014 a následných žiadostiach poslaných zamestnávateľovi, aby zamestnávateľ vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne v čo najvyššej možnej miere, sa javí ako konanie proti dobrým mravom.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach (I., III. a IV. výrok) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (I., III. a IV. výrok rozsudku) treba navzdory námietkam žalovaného považovať za vecne správny.

5. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe (I. a III. výrok), vo zvyšku ju zamietol (II. výrok) a priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu (IV. výrok). Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej a v závislej časti o náhrade trov konania (teda I., III. a IV. výrok rozsudku). Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo najmä posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne mu záveru, že nároky uplatnené žalobu neboli premlčané.

6. Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dospel k záveru, že žaloba v časti o zaplatenie sumy 1.465,85 eur bola podaná v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, pretože táto lehota podľa súdu mala začať plynúť až dňa 5.11.2020, kedy bol žalobkyni doručený rozsudok 3C/115/2014 z 27.6.2018, ktoré posúdenie je však podľa žalovaného nesprávne a v rozpore s východiskami, ktorými súd odôvodňuje počítanie subjektívnej premlčacej doby a jej začiatok. Záver súdu (v 32. bode odôvodnenia jeho rozsudku) je nesprávny, pretože začiatok plynutia premlčacej doby je viazaný už na dozvedenie sa o dôvodoch a skutočnostiach, na základe ktorých je možné podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, nie na právne posúdenie, právoplatnosť rozhodnutia a pod. NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10.1.2018, v ktorom formuloval závery v obdobnej právnej situácii, o akú ide aj v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia súm zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere konštatoval, že „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj

skôr.“ Skutočnosti, na základe ktorých by žalobca mohol podať žalobu, preukázateľne vedel skôr – od doručenia rozsudku 3C/115/2014, ktorá nastala v roku 2018. Keďže žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia je a bolo možné podať aj bez predchádzajúceho posúdenia úveru za bezúročný, potom začiatok plynutia premlčacej doby nemôže byť ani spájaný s právoplatnosťou uvedeného rozsudku, ale bezpochyby s jeho doručením v roku 2018.

Odvolačný súd k tejto námietke uvádza, že pokiaľ odvolateľ v odvolaní v súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby poukazyval na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017, odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR z 28.9.2021 sp. zn. 5Cdo/29/2021, v ktorom NS SR uviedol: „Odvolačný súd zhodne so súdom prvej inštancie poukazyval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp. zn. 3Cdo/169/2017, v ktorom v zmysle dovtedajšej rozhodovacej praxe (rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/67/2011 a 5Cdo/121/2009) najvyšší súd konštatoval, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pričom pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je relevantné to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako jeho nárok vyplývajúci zo skutkových okolností možno právne kvalifikovať. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/169/2017 nálezom sp. zn. III. ÚS 43/2020 zo dňa 12. mája 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch nálezu (body 35. - 41.) ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka sa domáhala posúdenia určenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby s ohľadom na spotrebiteľský charakter sporu. Ústavný súd konštatoval, že „rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp. zn. 5Cdo/121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste odvíjať plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „neznalosť zákona neospravedlňuje“), ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, keď reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia“. Aj v uznesení sp. zn. 8Cdo/163/2018 zo dňa 22.05.2019 najvyšší súd poukázal, pokiaľ ide o otázku začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, na uznesenie sp. zn. 3Cdo/169/2017. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 09. júna 2020, ktorým uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/163/2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vyslovil (bod 47. odôvodnenia), že „Záver, že rozhodujúcim okamihom pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je nadobudnutie skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, je správny“. Ústavný súd ale ďalej uviedol, že: „Posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností. Ústavný súd je toho názoru, že v tomto ohľade iste existujú určité typové situácie (typové skutkové okolnosti), pre posúdenie ktorých možno používať skoršiu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Skutkové okolnosti sťažovateľovho prípadu však nie sú typovo obdobné ako skutkové okolnosti rozhodnutí, na ktoré poukazuje najvyšší súd. Predmetom rozhodnutí, na ktoré poukazuje najvyšší súd (sp. zn. 1Cdo/67/2011, 5Cdo/121/2009 a 3Cdo/169/2017, pozn. dovolacieho súdu), nebol spotrebiteľský spor, základom právneho vzťahu medzi stranami sporu ani v jednom prípade nebola zmluva o spotrebiteľskom úvere, nešlo o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Ide teda o ďalší typ skutkových okolností, ktoré treba vzhľadom na už uvedené špecifiká posúdiť najvyšším súdom nanovo. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp. zn. 5Cdo/121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „neznalosť zákona neospravedlňuje“), ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, kedy reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tomto kontexte je potrebné sa vysporiadať s otázkou súvisiacou s bežnou životnou skúsenosťou, a síce, či je pravdepodobné, aby dlžník platil veriteľovi plnenie, ak by vedel, že mu toto plnenie nepatrí. Otázkou je, či potom možno za moment, kedy sa dlžník dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, považovať uzatvorenie konkrétnej spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou nastolená právna otázka v doterajšej

praxi dovolacieho súdu riešená nebola. Pre jej zodpovedanie je potom podľa názoru dovolacieho súdu, vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 09. júna 2020, nutné skúmať: 1/ ktorá skutková okolnosť (skutkové okolnosti) je (sú) podstatné pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, 2/ ktorým momentom spotrebiteľ nadobúda skutočnú vedomosť o uvedenej podstatnej skutkovej okolnosti (skutkových okolnostiach) a 3/ o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v tomto prípade ide. Premlčanie (inveteratio) je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tohto spôsobu obrany má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva. Súd sa môže zaoberať vznesenou námietkou premlčania bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Premlčaním (na rozdiel od preklúzie) právo samo osebe nezaniká, len sa oslabuje v tej svojej zložke, ktorá predstavuje nárok. Subjektívne právo aj po aplikácii námietky premlčania trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, ktorého uplatniteľnosť je ale obmedzená na dobrovoľné splnenie povinným. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu dvojročnú a objektívnu trojročnú, v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú. Odlišný a na sebe nezávislý je začiatok a priebeh ich plynutia aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ustanovenie §-u 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného vyššiu čiastku. Významné nie je, či oprávnený subjekt má právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva, podľa ktorej plnil, je neplatná. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Dovolací súd akcentuje špecifickosť situácie, vzniknutú a vyvolanú osobitosťou právnej úpravy spotrebiteľského práva, najmä zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 29.06.2012 (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na ktorú je potrebné pamätať v tomto súdnom konaní. Aj v tejto špecifickej situácii je ale pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia potrebné skúmať okamih, kedy oprávnený subjekt (t. j. spotrebiteľ) nadobudol skutočnú skutkovú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti). Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/1/2012 uviedol, že starorímsky princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V

uznesení sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013 najvyšší súd doplnil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Poukázal na povinnosť súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je nárok uplatňovaný. Najvyšší súd tiež uviedol, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Hoci najvyšší súd v uvedenom konaní posudzoval oprávnenie exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky a samotnú platnosť rozhodcovskej doložky, tieto závery sú platné aj v tejto dovolacím súdom posudzovanej kauze, a to tiež s poukazom na článok 6 základných princípov medzičasom prijatého Civilného sporového poriadku (princíp ochrany tzv. slabšej strany sporu). Na základe východísk uvedených v bodoch 15. a 16. tohto uznesenia dovolací súd udáva, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanej spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/121/2009, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/107/2017). Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 14Co/1455/2014 uviedol, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právnym zástupcom. Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnemu zástupcovi a podanie návrhu na začatie konania. Ten istý krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 17Co/1008/2014 vychádzal z toho, že za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od prvej porady navrhovateľky s advokátom. Z hľadiska začiatku plynutia premlčacej doby v danom (konkrétnom) prípade nemožno považovať za dôvodnú všeobecnú okolnosť tvrdenú odporcom, že nakoľko už od r. 2009 sa v masovokomunikačných prostriedkoch často diskutuje téma spotrebiteľských úverov, z tohto dôvodu museli byť navrhovateľke známe skutočnosti ohľadom jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne od roku 2009. Dovolací súd dopĺňa, že aj v prejednávanej spore je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka - fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia). Právna úprava bezdôvodného obohatenia vychádza zo zásady, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí takéto obohatenie vydať. To, komu je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (§ 456 OZ) vyplýva z konkrétneho právneho dôvodu, na základe ktorého záväzok vydať bezdôvodné obohatenie vznikol. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu, z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z nepoctivých zdrojov alebo tým, že sa za iného plnilo, hoci mal podľa práva plniť sám (§ 451 ods. 2, § 454 OZ). Pre vyriešenie otázky, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ide v posudzovanom spore, treba prihliadať na právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku záväzkového vzťahu žalobkyne a žalovaného (29.06.2012). Podľa § 11 ods. 1 uvedenej právnej úpravy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere

nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Z citovanej právnej normy vyplýva, že následkom dohody zmluvných strán odporujúcej tam uvedeným ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch je tzv. fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru („považuje sa“). Ide teda o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Ako uviedol ústavný súd v už spomínanom náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020: „Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktlačnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej.“ Túto špecifickú situáciu je možné najviac pripodobniť k vadnosti písomne uzavretej zmluvy (inej ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere), z ktorej zmluvné strany v domnení, že sú ňou viazané plnili, ale v dôsledku vadnosti zmluvy sa dostaví zákonný následok v podobe jej neplatnosti a už poskytnuté plnenie je bezdôvodným obohatením. Uvedené umožňuje dovolaciemu súdu zovšeobecniť, že plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (vzhľadom na neskoršie zmeny a dopĺňanie odsekov v ustanovení § 11 ide v tejto veci o § 11 ods. 1). 18. Vyššie uvedené závery dovolacieho súdu sú plne súladné s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vydaného dňa 22. apríla 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19). Podstatou prvej položenej prejudiciálnej otázky bolo určiť, či sa má zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm zaplatených neoprávnene na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súdny dvor Európskej únie (ďalej aj „Súdny dvor“) v odpovedi na túto prejudiciálnu otázku vyložil zásadu efektivity (bod 52. označeného rozsudku) tak, že: „...podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné podmienky týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, avšak pod podmienkou, že nie sú menej výhodné ako procesné podmienky, ktoré upravujú podobné situácie podľa vnútroštátneho práva (zásada ekvivalencie), a nevedú k praktickému znemožneniu alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom Únie (zásada efektivity) (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júla 2020, CaixaBank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 83, ako aj zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 223, ako aj citovanú judikatúru).“ Súdny dvor tiež spresnil (v bodoch 54. a 55. rozsudku), že „povinnosť členských štátov zabezpečiť efektívnosť práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, zahŕňa, osobitne pokiaľ ide o práva vyplývajúce zo smernice 93/13, požiadavku účinnej súdnej ochrany zakotvenú tiež v článku 47 Charty, ktorá osobitne platí pre procesné podmienky žalôb založených na takýchto právach (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. júla 2014, Sánchez Morcillo a Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, bod 35, ako aj z 31. mája 2018, Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, bod 49). S prihliadnutím na tieto skutočnosti je potrebné preskúmať, či také vnútroštátne pravidlo premlčania, aké je uvedené v bode 51. tohto rozsudku, možno považovať za zlučiteľné so zásadou efektivity, pričom toto preskúmanie sa musí týkať nielen dĺžky lehoty, o ktorú ide vo veci samej, ale aj podmienok jej uplatnenia, vrátane právnej skutočnosti zvolenej pre začatie jej plynutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, bod 61).“ K začiatku plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia Súdny dvor uviedol, že za okolností, o ktoré ide v prejednávanej veci existuje nezanedbateľné riziko, že sa spotrebiteľ nebude počas stanovenej lehoty dovolávať svojich práv, priznaných právom Únie (keď k premlčaniu v trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 107 ods. 2 OZ dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ sám nie je schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe zmluvnej podmienky). Potrebné je zohľadniť znevýhodnené postavenie spotrebiteľa pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľa

nevedia o svojich právach. Na prvú položenú prejudiciálnu otázku potom Súdny dvor odpovedal, že: „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

Odvolačný súd sa v predmetnom spore v plnom rozsahu stotožňuje s uvedeným závermi NS SR a tiež so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa skutočnú vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu nadobudla až dňom 5.11.2020, kedy jej bol doručený rozsudok 3C/115/2014 z 27.6.2018 (odvolací súd upresňuje, že 5.11.2020 bol žalobkyni doručený rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23.9.2020 č.k. 10Co/144/2019-158, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Skalica z 27.6.2018 č. k. 3C/115/2014-101 v spojení s opravným uznesením zo 6.3.2019 č. k. 3C/115/2014-137, v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania potvrdený), ktorý týmto dňom aj nadobudol právoplatnosť. Dovtedy bolo neisté, či úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov a či žalovaný má na vykonané zrážky nárok (žalovaný PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. v danom konaní v pozícii žalobcu nesúhlasil s posúdením úveru ako bezúročného a bezpoplatkového a podal v tomto smere odvolanie). Až týmto momentom sa definitívne vyriešila otázka v akej výške má žalobkyňa plniť v prospech žalovaného titulom zmluvy o revolvingovom úvere. V čase spisania návrhu na vydanie neodkladného opatrenia si žalobkyňa myslela, že jej už nemajú toľko zrážať, preto požiadala zástupkyňu, aby vec riešili, avšak skutočnú vedomosť o tom či žalovaný má na vykonané zrážky nárok mohla žalobkyňa nadobudnúť až potom čo rozhodol odvolací súd. Až vtedy získala žalobkyňa skutočnú vedomosť o tom, že nemá a nemala plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve. Spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne (t. j. že úver je bezúročný a bez poplatkov), je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti). Subjektívna dvojročná premlčacia doba preto aj podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť dňa 5.11.2020 a uplynula 5.11.2022, z čoho vyplýva, že žalobkyňa právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia uplatnila v rámci subjektívnej premlčacej lehoty, keď žalobu podala 9.3.2022.

7. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj (u)plynutie objektívnej premlčacej doby, keď uviedol, že: „Trojročná premlčacia doba na uplatnenie tohto práva žalobcovi uplynula dňa 1.3.2022. K tomuto dátumu je potrebné pripočítať obdobia, počas ktorých premlčacie lehoty podľa zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony neplynuli (§ 1 písm. a/ a § 8 písm. a/, čo predstavuje obdobia od 25.3.2020 do 30.4.2020 a od 19.1.2021 do 28.2.2021, t. j. spolu 76 dní). Objektívna premlčacia doba teda uplynula dňa 16.05.2022.“ Odvolateľ postup súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľný a nesprávny, pretože nie je zrejmé, prečo súd považuje dátum 1.3.2019 za začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby pre celú žalovanú sumu, teda pre všetky zrážky zo mzdy, keď bolo dokázané, že k 1.3.2019 bola realizovaná posledná zrážka zo mzdy, a tá nebola v sume rovnajúcej sa žalovanej istine. Súd prvej inštancie neposudzoval objektívnu premlčaciu dobu vo vzťahu ku každej zrážke zo mzdy – ako by mal a čo by zodpovedalo tomu, ako po právnej stránke posúdil plnenie prijaté na základe zrážky zo mzdy. To, že postup súdu je nesprávny vyplýva aj z toho, že pre zrážky zo mzdy vykonané skôr ako bola posledná súd vlastne použil takú dĺžku premlčacej doby, ktorá v žiadnom zákone ani nejestvuje a nesporne (keďže už pri poslednej bola viac ako 3 roky) je dlhšia ako zákonom upravená dĺžka.

Odvolačný súd k námietke, že nie je zrejmé, prečo súd považuje dátum 1.3.2019 za začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby pre celú žalovanú sumu, uvádza nasledovné: Začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 2 O.z. je potrebné viazať na okamih úhrady žalobcom. Keďže bezdôvodné obohatenie tvorí jeden celok, rozhodujúce je kedy bezdôvodné obohatenie skončilo. V prípade postupného obohacovania sa (ako to bolo aj v prejednávanej veci, kedy sa žalovaný počas určitého časového obdobia mesačnými splátkami žalobkyne na jej úkor obohacoval) rozhodujúce je, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo (kedy bola vykonaná posledná splátka žalobkyne na splatenie údajného dlhu žalobkyne voči žalovanému zo záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia). S poukazom na uvedené začala objektívna 3-ročná premlčacia lehota plynúť od vykonania poslednej úhrady (porovnaj rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/48/2016 z 10.10.2017),

Ďalej odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval aj § 1 písm. a/ a § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii. (v podrobnostiach viď 2. bod tohto rozhodnutia odvolacieho súdu) Objektívna premlčacia doba by v tomto prípade a v zmysle skutkového záveru súdu o tom, že premlčacia doba začala plynúť dňa 1.3.2019, uplynula dňa 1.3.2022. Teda nie počas obdobia od 25.3.2020 do 30.4.2020 a ani od 19.1.2021 do 28.2.2021. Žiadne predĺženie premlčacích lehôt neprichádzalo do úvahy. Postup súdu, ktorým predĺžil premlčaciu dobu o 76 dní, je v rozpore so zákonom č. 62/2020 Z.z. a dôsledkom nesprávnej interpretácie a nesprávnej aplikácie uvedeného zákona je, že súd nesprávne vyhodnotil námietku premlčania pre uplynutie objektívnej premlčacej doby.

Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že vychádza z predpokladu, že objektívna premlčacia doba je v danom prípade 3-ročná, s čím sa však odvolací súd nestotožňuje, má za to, že objektívna premlčacia doba v danej veci je 10-ročná, preto ostatná námietka odvolateľa nie je relevantná pre rozhodnutie.

Analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn.7Cdo 268/2021).

NS SR v odôvodnení uznesenia z 28. februára 2022 sp. zn.7Cdo 268/2021 uviedol: „Podľa čl. 7 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zo 22.4.2021 dňa zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EÚ majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu, v ktorom im vnútroštátne právo odporuje, má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote, je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. I Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19.“

Odvolací súd sa s uvedeným právnymi závermi v plnom rozsahu stotožňuje a z dôvodu aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby v predmetnej veci (plynúcej od 1.3.2019) je názoru, že táto ešte plynie a námietka premlčania je nedôvodná.

8. Odvolateľ tiež namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania aj vo vzťahu k uplatňovaniu primeraného finančného zadostučinenia. Súčasne je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný a určenie sumy 500 eur je svojvoľným. Podľa súdu žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie práva dňa 13.9.2022 a preto nedošlo k premlčaniu. Súd však prehliadol, že žalobkyňa si uplatňovala nárok na finančné zadostučinenie s odkazom na skutočnosti dané v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a nie na uplatňovanie práva v tomto konaní. Pretože žalobkyňa tvrdila, že došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv neuvedením náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z., potom si nárok na základe takého tvrdenia mohla uplatňovať už po vydaní rozsudku vo veci sp. zn. 3C/115/2014-139. Nespravila tak, a to ani následne v 3-ročnej premlčacej dobe a táto skutočnosť potvrdzuje dôvodnosť vyššie uvedenej námietky premlčania. Preto žalovaný namieta, že ak platí východisko uvádzané súdom, podľa ktorého uplatnenie finančného zadostučinenia je možné aj priamo (bez predchádzajúceho súdneho rozhodnutia), potom mal premlčaciu dobu posudzovať s ohľadom na tvrdenia žalobkyne, ktorá si nárok uplatnila s odkazom na skutočnosti dané v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. V konaní neboli preukázané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by zodpovedali charakteru tohto nároku, ktorý je nemajetkovým nárokom. Krajský súd v Prešove sp. zn. 9Co/61/2018: „Treba mať pritom na zreteli, že primerané finančné zadostučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody.“ Výška finančného zadostučinenia nezávisí od sumy bezdôvodného obohatenia a nemá s ním nič spoločné. Žalobkyni bol pritom priznaný nárok na úrok z omeškania, ktorý v zmysle zákona plní aj funkciu náhrady škody.

Súd prvej inštancie sa uplatneným nárokom na primerané finančné zadostučinenie zaoberal v 36. až 39. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku, považoval žalobu v tejto časti za dôvodnú. Dôvodil, že právo spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie je upravené v ZoOS. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. K uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle citovaného ustanovenia po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Žalobkyňa bola plne úspešná v tomto konaní, v ktorom si uplatňovala vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy/zmluvy o spotrebiteľskom úvere/, ktorá neobsahovala všetky zákonné náležitosti podľa ZoSÚ. Je nepochybné, že žalovaný zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala charakter formulárovej zmluvy vopred pripravil, pričom nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď zmluva neobsahovala všetky zákonom predpokladané údaje, čím spôsobil, že táto je zo zákona bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov mal poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré má obsahovať. Žalovaný svojim správaním porušil ustanovenia ZoOS, ZoSÚ a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa zakotvené v O.z., čím bol sankcionovaný tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Je však nutné zohľadniť skutočnosť, že žalovaný si plnenie, na ktoré nemal nárok, vynucoval formou výkonu zrážok zo mzdy a to aj po tom, keď prvostupňový súd konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Podľa výplatnej pásky za január 2019 bol príjem žalobkyne za tento mesiac vo výške 316,36 eur a to vzhľadom na vysokú zrážku vo výške 652,73 eur v prospech žalovaného a podľa výplatnej pásky za február 2019 bol príjem žalobkyne za tento mesiac vo výške 359,15 eur a to vzhľadom na vysokú zrážku vo výške 439,82 eur v prospech žalovaného. Už len tým, že žalobkyňa musela čeliť vykonávaniu takto vysokých zrážok zo mzdy a musela sa jednak brániť podaním návrhu na neodkladné opatrenie ako sa aj domáhať svojej pohľadávky prostredníctvom uplatnenej žaloby, utrpela určitý stres a bola odkázaná na pomoc svojej rodiny. Žalovaný formou zrážok zo mzdy ukracoval žalobkyňu o peňažné prostriedky, na ktoré nemal nárok a ktoré tak žalobkyňa nemohla použiť na svoje osobné potreby (rozsudok KS v TT sp. zn. 23CoCsp/36/2020). Súd v rámci voľnej úvahy vyhodnotil primeranosť navrhovanej výšky finančného zadostučinenia s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Žalovaný realizoval žalobkyni zrážky zo mzdy a to až do vydania neodkladného opatrenia, pričom výška týchto zrážok bola dokonca vyššia než skutočne poskytnutý úver žalovaným v sume 1.284,25 eur. Súd po vyhodnotení všetkých okolností má za to, že primeraným finančným zadostučinením pre žalobkyňu je suma vo výške 500 eur, čo

predstavuje približne 1/3 z výšky bezdôvodného obohatenia a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovaným voči primeranému zadosťučineniu posúdil ako nedôvodnú. Právo na primerané zadosťučinenie vzniká až vtedy, keď spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva voči dodávateľovi. O úspešnom uplatnení je možné hovoriť vtedy, ak súd žalobe spotrebiteľa vyhovie. Z uvedeného vyplýva, že až po úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa alebo povinností na súde, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok až týmto konaním, o ktorom súd rozhodol dňa 13.9.2022. Z uvedených dôvodov nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že premlčacia doba na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie začne plynúť už od momentu uzavretia zmluvy (príp. od použitia dohody o zrážkach zo mzdy). Zároveň nie je potrebné, aby rozhodnutie o porušení práva nadobudlo právoplatnosť a súd môže o nároku na primerané zadosťučinenie rozhodnúť súčasne s rozhodnutím o vydaní bezdôvodného obohatenia (obdobne rozsudok Krajského súdu 25Co/269/2018 zo 14.1.2020). Vzhľadom k tomu, že námietka premlčania nebola dôvodná súd žalobe vyhovel v časti finančného zadosťučinenia, ktoré žalobkyni priznal v primeranej výške 500 eur.

Odvolačný súd k týmto námietkam odvolateľa uvádza nasledovné:

Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie správne konštatoval, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká v zmysle ostatne citovaného ustanovenia po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Žalobkyňa bola plne úspešná v tomto konaní, v ktorom si uplatňovala vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy/zmluvy o spotrebiteľskom úvere/, ktorá neobsahovala všetky zákonné náležitosti podľa ZoSÚ. Je nepochybné, že žalovaný zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala charakter formulárovej zmluvy vopred pripravil, pričom nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď zmluva neobsahovala všetky zákonom predpokladané údaje, čím spôsobil, že táto je zo zákona bez úrokov a bez poplatkov. Rovnako správne uzavrel, že o úspešnom uplatnení je možné hovoriť vtedy, ak súd žalobe spotrebiteľa vyhovie. Až po úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa alebo povinností na súde, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia až v tomto konaní, o ktorom súd rozhodol dňa 13.9.2022. Preto ani odvolací súd nemohol súhlasiť s názorom žalovaného, že premlčacia doba na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie začne plynúť už od momentu uzavretia zmluvy alebo od použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Stotožňuje sa aj s názorom, že nie je potrebné, aby rozhodnutie o porušení práva nadobudlo právoplatnosť a súd môže o nároku na primerané zadosťučinenie rozhodnúť súčasne s rozhodnutím o vydaní bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu námietka premlčania nebola dôvodná a nebolo možné sa stotožniť s námietkou odvolateľa o nesprávnom posúdení námietky premlčania vo vzťahu

k uplatňovaniu primeraného finančného zadosťučinenia. Predpokladom, a to jediným predpokladom, uplatňovania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti. Preto súd prvej inštancie správne posúdil aj nedôvodnosť vznesenej námietky premlčania žalovaným.

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia a bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Odôvodnenie výšky priznaného finančného zadosťučinenia v napadnutom rozhodnutí vychádzalo z výsledkov vykonaného dokazovania. Vychádzajúc z intenzity zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa, vo vzťahu k porušeniu obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výšky nedôvodne požadovanej sumy, pričom výška zrážok bola dokonca vyššia než skutočne poskytnutý úver žalovaným v sume 1.284,25 eur, priznané finančné zadosťučinenie žalobkyni spĺňalo požiadavku primeranosti. Výška priznaného finančného zadosťučinenia je adekvátna ekonomickej realite v spoločnosti a tiež požiadavke spravodlivého dovŕšenia ochrany porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Neprekračuje súdnou praxou už priznané finančné zadosťučinenia v obdobných prípadoch. Nedôvodnými tak boli námietky žalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku a absencii preukázaných skutočností odôvodňujúcich sumu 500 eur ako primeranú a zodpovedajúcu povahe uplatňovaného nároku.

9. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že keďže je úver poskytnutý žalovaným žalobkyni bezúročný a bez poplatkov, má to za následok, že žalobkyňa má právo na vydanie plnenia nad rámec zaplatenej istiny titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného.

Podľa § 1 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom do 31.12.2012: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Z citovanej právnej normy vyplýva, že následkom dohody zmluvných strán odporujúcej tam uvedeným ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch je tzv. fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru („považuje sa“). Ide teda o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Ako uviedol ústavný súd v už spomínanom náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020: „Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej.“ Uvedené umožňuje odvolaciemu súdu zovšeobecniť, že plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

Za správne (tiež žalovaným nespochybnené) odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie, ktorý mal za preukázané, že žalobkyni bola za obdobie 8/2018- 2/2019 zrazená celkom suma vo výške 1.465,85 eur a okrem toho uhradila dňa 12.9.2018 sumu 4,43 eur (istina 2,09 eur + úrok z omeškania) čo jej bolo uložené rozsudkom 3C/115/2014. Sumu 1.465,85 eur žalobkyňa potom plnila nad rámec zaplatenej istiny a na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie správne uložil žalovanému bezdôvodné obohatenie vydať a to zaplatením žalovanej sumy.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala aj zaplatenia úrokov z omeškania, pričom žiadala úroky z omeškania z každej zrážky odo dňa nasledujúceho po vykonaní príslušnej zrážky zo mzdy. Žalovanému bolo uložené plniť žalobkyni z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Podľa § 563 O.z., ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Vzhľadom na to, že doba plnenia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je stanovená právnym predpisom a v posudzovanom prípade nebola dohodnutá ani sporovými stranami, splatnosť nároku nastala uplynutím lehoty na plnenie určenej v predsúdnej výzve zo dňa 29.11.2021. Žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie v lehote 5 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy. Podľa pripojenej doručky žalovaný výzvu prevzal

dňa 2.12.2021 a uplynutím 5 pracovných dní sa dostal do omeškania t. j. od 10.12.2021. Súd prvej inštancie preto žalobkyni priznal úrok z omeškania vo výške 5% ročne z priznanej sumy od 10.12.2021 a vo zvyšku úroku z omeškania žalobu zamietol. Aj v tejto časti odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie a jeho právne posúdenie za správne (tiež nespochybnené odvolateľom).

10. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť rozsudku v napadnutej časti, preto odvolanie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

11. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výrokoch I., III. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o náhrade trov konania.

12. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

13. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,  
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo  
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)